

Sygn. akt II Ca 1722/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Cezary Klepacz**

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2019 roku w Kielcach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa T. P.

przeciwko (...) spółce z o.o. w O.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 14 maja 2018 roku, sygn. akt I C 236/18 upr.

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od (...) spółki z o.o. w O. na rzecz T. P. kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt II Ca 1722/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 maja 2018 roku, sygn. akt I C 236/18 upr., Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim zasądził od (...) spółki z o.o. w O. na rzecz T. P. kwotę 2.700 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 lutego 2018 roku do dnia zapłaty (pkt I) oraz kwotę 1.017 zł tytułem kosztów procesu (pkt II).

Apelację od tego orzeczenia w całości wywiodła strona pozwana, zarzucając naruszenie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z podpisanego przez powoda dokumentu zawierającego informacje dotyczące korzystania z prawa odstąpienia od umowy wraz z wzorem odpowiedniego oświadczenia
2. art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 38 pkt 3) ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta poprzez uznanie, że powód był uprawniony w dniu 15 stycznia 2018 roku do odstąpienia od umowy sprzedaży zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa;
3. art. 27 w zw. z art. 28 pkt 1a) cyt. ustawy o prawach konsumenta poprzez przyjęcie, że powód w dniu 15 stycznia 2018 roku miał uprawnienie do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży z dnia 13 stycznia 2018 roku;
4. art. 28 pkt 1a) w zw. z art. 31 ust. 2 cyt. ustawy poprzez przyjęcie, że złożenie przez konsumenta oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa złożone przedwcześnie wywołuje skutki prawne;
5. art. 379 pkt 5 k.p.c. poprzez wydanie wyroku w sytuacji, gdy pozwana nie miała możliwości sporządzenia i doręczenia odpowiedzi na pismo powoda z dnia 24 kwietnia 2018 roku.

Wskazując na to, wniesiono o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania oraz o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powód wnosił o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Chybiony jest najdalej idący zarzut nieważności postępowania, który został przez apelującego uzasadniony brakiem możliwości udzielenia odpowiedzi na pismo powoda datowane na dzień 24 kwietnia 2018 roku. W piśmie tym powód wskazał, że na wypadek nieuwzględnienia żądania pozwu, zgłasza powództwo ewentualne o unieważnienie umowy sprzedaży zawartej przez strony dnia 13 stycznia 2018 roku wraz z wnioskiem o zasądzenie kosztów procesu oraz z wnioskami dowodowymi na poparcie zgłoszonych twierdzeń (k. 52-54). Jednak Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 14 maja 2018 roku ten wniosek o zmianę przedmiotową powództwa odrzucił jako niedopuszczalny w postępowaniu uproszczonym, zgodnie z art. 505⁴ § 1 zdanie pierwsze k.p.c. (k.70). To zatem, że pozwana nie zajęła stanowiska w tej kwestii przed wydaniem wyroku kończącego postępowanie w instancji nie miało żadnego wpływu na możliwość obrony jej praw w procesie, w którym merytorycznie rozstrzygnięto wyłącznie o zasadności roszczenia zgłoszonego w pozwie.

Podniesione przez pozwaną zarzuty naruszenia art. 233 k.p.c. również nie doprowadziły do stwierdzenia wadliwości wydanego wyroku.

Problem doręczenia powodowi formularza wzoru odstąpienia od umowy nie ma istotnego znaczenia, skoro bezsporne jest, że T. P. takie oświadczenie – sporządzone na piśmie samodzielnie – złożył sprzedającemu (k.11-11v.), a forma tego dokumentu nie budziła żadnych wątpliwości. Sąd Rejonowy wspominał o tym w uzasadnieniu jedynie na marginesie, dając wiarę w tym zakresie zeznaniom powoda i jego żony, którzy zaprzeczyli, aby tego rodzaju druk do wypełnienia otrzymali. Niezależnie od tego warto dodać, że powołany przez apelującego dokument nie potwierdza jednoznacznie tego, iż udostępniono powodowi wskazany formularz, skoro podpis T. P. znajduje się jedynie pod tą częścią tekstu, która zawiera informacje o zasadach skorzystania z prawa odstąpienia (k.41).

Nieprawidłowej oceny dowodów, w związku z naruszeniem art. 38 pkt 3) ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 roku, poz. 134), pozwana upatrywała również w tym, że Sąd pierwszej instancji uznał, iż materac, który powód kupił, był produktem standardowym w ofercie sprzedającego, wytwarzanym seryjnie i któremu nie nadano żadnych cech szczególnych, modyfikujących go według ustaleń poczynionych z konsumentem, a w konsekwencji – że w odniesieniu do tej rzeczy prawo odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa nie zostało wyłączone. Takie wnioski Sądu Rejonowego należało jednak w pełni zaakceptować, gdyż z zebranych dowodów nie wynika, aby materac miał jakiegokolwiek niestandardowe właściwości i to nadane mu na indywidualne zamówienie powoda. Według apelującego, takim wyróżnikiem są wymiary materaca, z czym nie sposób się zgodzić, gdyż w świetle zasad doświadczenia życiowego nie można mieć wątpliwości, że materac dwuosobowy o wymiarach 140 cm×200 cm jest jedynym z typowych, dostępnych na rynku, a sprzedawca tylko dlatego nie wydał go od razu kupującemu, że na prezentację produktów przywiózł jedynie materac jednoosobowy. Polemika apelującego, że możliwe było wyprodukowanie tego konkretnego egzemplarza w niedzielę, tj. pomiędzy sobotą 13 stycznia 2018 roku, kiedy to zawarto umowę sprzedaży, a poniedziałkiem 15 stycznia 2018 roku, gdy wysłano materac do powoda, wykracza poza ramy rzeczowej dyskusji, jako twierdzenie w najwyższym stopniu nieprawdopodobne, a jednocześnie w żadnej mierze nie udowodnione czy chociażby uprawdopodobnione. Konstatacja powoda i jego żony, dokonana już po zakupie, że materac ten i tak byłby za mały, gdyż ewentualnie potrzebowaliby materaca o wymiarach 160 cm×200 cm, nie ma dla rozpatrywanej sprawy żadnego znaczenia.

Zarzuty naruszenia art. 27 i art. 28 pkt 1a) w zw. z art. 31 ust. 2 powołanej ustawy o prawach konsumenta także nie były trafne. Zagadnienia te zostały omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku kompleksowo i wyczerpująco, a Sąd odwoławczy podziela przedstawioną interpretację tych przepisów. Ich systemowa i celowościowa wykładnia prowadzi do wniosku, iż niedopuszczalne byłoby pozbawienie konsumenta prawa do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa przed wydaniem mu rzeczy, tak w przypadku zakupu jednostkowego, jak i w sytuacji nabycia większej ilości rzeczy jedną transakcją. Początek biegu terminu przewidziany w art. 28 pkt 1a) omawianej ustawy należy rozumieć jako zastrzeżony na korzyść kupującego *lex specialis*, mający na celu uniknięcie sytuacji, w której – w najbardziej skrajnym przypadku – konsument w ogóle nie miałby prawnej możliwości odstąpienia od umowy sprzedaży po otrzymaniu kolejnego czy ostatniego z kupionych przedmiotów, gdyby daną rzecz dostarczono mu po upływie 14 dni od zawarcia umowy (ewentualnie – gdyby w ogóle jej nie otrzymał) lub też ustawowy termin ulegałby skróceniu, ograniczając przyznane kupującemu uprawnienie. Inaczej mówiąc, moment objęcia w posiadanie ostatniej z kilku kupionych na podstawie jednej umowy rzeczy jest datą, od której najpóźniej rozpoczyna swój bieg 14-dniowy termin na odstąpienie od umowy przez konsumenta, który zawarł taką umowę poza lokalem przedsiębiorstwa sprzedającego. Intencją ustawodawcy nie było bowiem z pewnością to, aby wyłączyć czy ograniczyć ustawowe prawo konsumenta do odstąpienia od umowy, a wprost przeciwnie – aby termin na jego wykonanie wydłużyć do maksymalnie 14 dni po dostarczeniu przez sprzedającego ostatniego z przedmiotów, jeżeli nie zostały one wszystkie wydane od razu po zawarciu umowy. Bez wątplenia takie rozwiązanie prawne ma służyć temu, aby kupujący mógł przed podjęciem decyzji obejrzeć nabytą rzecz lub rzeczy, ale nie oznacza to, że nie ma on prawa zrezygnować z zakupu, zanim przedmioty takie otrzyma, skoro odstąpienie od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa w przewidzianym terminie nie musi być przez konsumenta w żaden sposób umotywowane.

Reasumując, skoro T. P. zawarł z (...) spółką z o.o. w O. umowę sprzedaży poza lokalem jej przedsiębiorstwa w dniu 13 stycznia 2018 roku, a pisemne oświadczenie o odstąpieniu od tej umowy przesłał pozwanej na pośrednictwem operatora pocztowego w dniu 15 stycznia 2018 roku (k.14-19), zachowując wymagany termin (art. 30 ust. 2 ustawy o prawach konsumenta), a jednocześnie nie wystąpił żaden z wyjątków przewidzianych w art. 38 powołanej ustawy, to skutecznie odstąpił on od umowy, a zatem uważa się ją za niezawartą (art. 31 ust. 1 ustawy), co skutkowało zasądzeniem od pozwanego kwoty 2.700 zł tytułem zwrotu ceny wszystkich kupionych towarów, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 lutego 2018 roku, tj. następnego po upływie 14 dni od doręczenia pozwanemu oświadczenia (k.13), zgodnie z art. 32 ust. 1 cyt. ustawy w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c.

Mając to na uwadze, oddalono apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., zasadzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 450 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego, według stawki z § 2 pkt 3) w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265 ze zm.).